

## บทที่ 5

### บทสรุปและเสนอแนะ

กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน แตกต่างจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสำหรับผู้ใหญ่ ก็คือ การเน้นที่ การแก้ไขฟื้นฟู ยิ่งกว่าการเตรียมการด้านอาชญากรรม แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ศาลเยาวชนและครอบครัว และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มักมุ่งเน้นที่เตรียมการด้านอาชญากรรมให้แก่เด็กและเยาวชน ยิ่งกว่าการฟื้นฟู ซึ่งนับเป็นความอ่อนแออย่างสำคัญในกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน และยิ่งไปกว่านั้นยังมีการลงโทษเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด โดยให้ส่งไปศึกษาและฝึกอบรมในสถานฝึกอบรม โดยอ้างว่าการลงโทษเด็กและเยาวชนนั้น คือ การบำบัดแก้ไข ซึ่งระยะเวลาที่เด็กและเยาวชนต้องรับการฝึกอบรมนั้นบางครั้งยาวนานกว่าอาชญากรที่เป็นผู้ใหญ่ ได้รับการตัดสินจากศาลเสียอีก

โดยแท้จริงแล้วสถานพินิจควรมีหน้าที่ตามกฎหมายและศีลธรรมในการดูแลรักษา และสร้างระเบียบวินัยให้แก่เด็กและเยาวชน อย่างน้อยที่สุดก็ใกล้เคียงกับบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีหน้าที่ต่อบุตร ตามหลักที่เรียกว่า *parens patriae* ซึ่งถือว่ารรัฐเสมือนผู้ช่วยเหลือปกครอง ในฐานะของผู้ปกครองสถานพินิจย่อมมีความรับผิดชอบมากกว่าการลงโทษ กล่าวคือ จะต้องให้การอบรมบ่มนิสัย และให้ความรู้อีกครั้งหนึ่งแก่เด็กหรือเยาวชน ทั้งต้องสร้างเด็กและเยาวชน ให้เห็นวิถีชีวิตที่ดีกว่าหากพบเด็กและเยาวชนเหล่านั้นยอมรับนับถือกฎหมาย และยอมรับระเบียบแบบแผนของสังคม

อย่างไรก็ตาม การจะพัฒนากระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน และสถานพินิจไปสู่ระบบการแก้ไขฟื้นฟูได้อย่างจริงจังนั้น จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยหลายประการประกอบกัน แนวทางหนึ่งในการปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนที่ผู้เขียนจะได้สรุปและนำเสนอในบทนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งในการปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ให้เกิดประสิทธิภาพในการบังคับใช้ในทางปฏิบัติดังนี้

#### 5.1 บทสรุป

เนื่องจากปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย ยังคงเป็นประเด็นที่รัฐจะต้องเข้าไปแก้ไข และฟื้นฟูเพื่อให้เด็กและเยาวชนได้รับการบำบัดตามแนวความคิดที่เป็นหลักสากล โดยคำนึง

ถึงสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชน ว่าสมควรที่จะได้รับการศึกษาหรืออบรมสั่งสอน หรือใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนอย่างไรจึงจะเหมาะสม เมื่อมองภาพรวมของกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนในปัจจุบันแล้วจะพบว่า การพัฒนาระบบกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนสมัยใหม่แสดงถึงหลักการเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน ซึ่งมีความสำคัญนอกเหนือจากแนวความคิดเดิมในระบบกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่ที่กระทำคามผิด รูปแบบของกฎหมายที่เกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน อย่างน้อยต้องมีหลักประกันขั้นต่ำเทียบเท่ากับของผู้ใหญ่ ขณะเดียวกันกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ก็ต้องใช้รูปแบบการสงเคราะห์ หรือใช้ทางเลือกอันหลากหลายในการฟื้นฟูสภาพจิตใจแทนกระบวนการลงโทษ รวมทั้งใช้กฎเกณฑ์หรือข้อปฏิบัติอย่างไม่เป็นทางการ โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญสามประการกล่าวคือ

1. ฟื้นฟูทั้งร่างกายและจิตใจของเด็กและเยาวชน
2. ทำให้ครอบครัวกลับมามีชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างเป็นปกติสุข
3. คุ้มครองความปลอดภัยของสาธารณชน

นอกจากนี้ในการพัฒนาระบบกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน ศาลเยาวชนและครอบครัว และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ควรมีบทบาทสำคัญในด้านการเป็นหน่วยงานกลาง ในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ควรมีบทบาทสำคัญในการ กำหนดวิธีการบำบัดแก้ไขที่ถูกต้องแก่เด็กและเยาวชน รวมทั้งแยกเด็กและเยาวชนเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการกระทำคามผิดมากหรือน้อยตามลำดับ

จากการศึกษาการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งตัวเด็กและเยาวชนไปศึกษา และฝึกอบรม พบว่ามีประเด็นที่จะต้องพิจารณาดังนี้

#### 5.1.1 ปัญหาสภาพบังคับของกฎหมายกรณีเด็กและเยาวชนผิดเงื่อนไขคุ้มครองประพฤติ

เมื่อศึกษาถึง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 100 จะพบว่ากฎหมายมาตราดังกล่าวได้บัญญัติอำนาจพิเศษของศาล ในกรณีที่ศาลพิพากษาว่า เด็กและเยาวชนซึ่งเป็นจำเลยในคดีที่ถูกฟ้องไม่มีความผิด และศาลได้สั่งให้ปล่อยตัวเด็กและเยาวชนไป ถ้าศาลเห็นสมควรว่า มีเหตุอันควรจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความประพฤติของเด็กและเยาวชนนั้นด้วย ก็ให้ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติข้อเดียวหรือหลายข้อไว้ในคำพิพากษตามบทบัญญัติในมาตรา 100 (1) - (6) หากพิจารณาถึง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 101 วรรคสอง ที่เป็นมาตรการซึ่งเป็นสภาพ

บังคับในทางกฎหมายในกรณีนี้ที่เด็กและเยาวชน ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด ศาลมีอำนาจในการออกหมายเรียกหรือหมายจับเด็กและเยาวชนนั้นมาตักเตือน หรือส่งเด็กและเยาวชนนั้น ไปกักและอบรม หรือฝึกและอบรมในสถานพินิจ หรือสถานฝึกอบรมที่ได้รับใบอนุญาต ตามมาตรา 20 (2) แห่งใดแห่งหนึ่งเป็นเวลาไม่เกินหนึ่งปีก็ได้ แต่ต้องไม่เกินกว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ ซึ่งในประเด็นการส่งตัวไปกักและอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนนั้น การส่งเด็กที่มีได้กระทำความผิดแต่เป็นเด็กและเยาวชนที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่จะกระทำความผิด ซึ่งได้ปฏิบัติฝ่าฝืนเงื่อนไขในการคุมประพฤติ เข้าไปกักและอบรม หรือฝึกและอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนนั้น เป็นการส่งเด็กที่มีได้กระทำความผิดเข้าไปปะปนกันกับเด็กที่กระทำความผิดซึ่งอาจก่อให้เกิดการถ่ายทอดพฤติกรรมที่ไม่ดี และเป็นการผิดวัตถุประสงค์ของการแก้ไขฟื้นฟูเด็กให้กลับตนเป็นคนดี

ดังนั้น สภาพบังคับใน พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 101 ควรตั้งอยู่บนหลักการเดียวกันกับการแก้ไขฟื้นฟูตามมาตรา 100 แต่สภาพบังคับในมาตรา 101 วรรคสอง กลับมีลักษณะเป็นการลงโทษเด็กและเยาวชนที่ปฏิบัติผิดเงื่อนไขแผนการบำบัดฟื้นฟู ซึ่งขัดกับหลักการการบริหารกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน

### 5.1.2 ปัญหาสถานที่และบุคคลากรที่ใช้ในการศึกษาและฝึกอบรม

ปัญหาของสถานที่ในการศึกษาและฝึกอบรมในประเทศไทย ยังคงเป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญทั้งนี้จากการศึกษาพบว่า สถานที่ที่ใช้ในการฝึกอบรมเด็กและเยาวชนในปัจจุบันนั้น ในสถานที่เดียวกัน กล่าวคือในกรณีนี้ที่เด็กและเยาวชนได้กระทำความผิดและศาลได้พิพากษาให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน โดยส่งตัวไปศึกษาหรือฝึกอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก จะมีการจำแนกประเภทของเด็กและเยาวชนเป็นรายบุคคล เพื่อเข้ารับการฝึกและอบรมยังสถานฝึกและอบรมทั้ง 5 แห่ง ตามความเหมาะสม ซึ่งสำหรับในประเทศไทยแล้ว เนื่องจากเหตุผลของจำนวนสถานที่ฝึกและอบรมมีจำนวนไม่เพียงพอ จึงทำให้การจำแนกประเภทเด็กและเยาวชนที่เข้ารับการฝึกและอบรม จะใช้เกณฑ์อายุเป็นเกณฑ์ในการกำหนดสถานที่ฝึกและอบรม ตามทฤษฎีผลต่างของการสมาคม ซึ่งให้ความสำคัญในแง่ของกระบวนการเรียนรู้ว่า การกระทำความผิดนั้นเกิดจากการเรียนรู้ซึ่งเป็นการติดต่อสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคล เพื่อน และอื่น ๆ ซึ่งจากการติดต่อดังกล่าวจะทำให้มีการถ่ายทอดหรือเลียนวิธีการกระทำความผิด โดยเฉพาะผู้ที่มีความอ่อนเยาว์ยังง่ายต่อการถ่ายทอด

ดังนั้น ในปัจจุบันที่ประเทศไทย ได้มีการใช้สถานที่ฝึกและอบรมสำหรับเด็กและเยาวชน ที่กระทำความผิดหรือเด็กและเยาวชนที่ผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติไว้ด้วยกัน จึงมีปัญหว่าการใช้สถานฝึกและอบรม

เดียวกันนี้ จะทำให้เกิดการถ่ายทอดลักษณะนิสัย บุคลิกภาพที่ไม่ดีได้ เด็กและเยาวชนผู้ที่มีจิตใจการคุมประพฤติโดยมิได้เป็นผู้กระทำความผิด อาจได้รับการถ่ายทอดลักษณะนิสัยที่ไม่ดีมาจากเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ซึ่งเข้ารับการฝึกและอบรมในสถานฝึกและอบรมเดียวกัน ปัญหาในเรื่องของการใช้สถานที่ฝึกและอบรมของเด็กและเยาวชนที่มีจิตใจการคุมประพฤติตาม พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 101 และ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด และศาลสั่งให้เข้ารับการฝึกและอบรมนั้น ประปนกันนั้น น่าจะเกิดผลเสียมากกว่าผลดีตามที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น

นอกจากนี้ปัญหาการใช้บุคลากรประปนกัน ก็เป็นประเด็นสำคัญในการฟื้นฟูเด็กกล่าวคือ ในการแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน พนักงานคุมประพฤติจะคอยดูแลสอดส่องเคราะห์ ให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด และผู้ที่ทำหน้าที่ในการดูแลเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ตลอดจนทำหน้าที่ในการสืบเสาะข้อเท็จจริง และหน้าที่ในการสอดส่องความประพฤติ ซึ่งหน้าที่ในการสอดส่องความประพฤติของผู้ที่ถูกศาลพิพากษา หรือสั่งคุมประพฤติไว้ เป็นหน้าที่ที่สำคัญและมีผลโดยตรงต่อเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ ในปัจจุบันบุคลากรทางด้านการคุมประพฤติ มิได้มีการแบ่งแยกว่ากลุ่มใดทำงานกับเด็กและเยาวชนประเภทใดพนักงานคุมประพฤติในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จะทำหน้าที่ดูแลเด็กและเยาวชน ทั้งในและนอกสถานที่ ในอัตราส่วนของพนักงานคุมประพฤติ 1 คน ต่อเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติ 23 คน ซึ่งตามมาตรฐานสากลควรเป็น 1 ต่อ 7 สำหรับคดีอาญา เป็นเหตุให้พนักงานคุมประพฤติไม่สามารถดูแลเด็กและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนั้น ทักษะคติของพนักงานคุมประพฤติที่มีต่อเด็กและเยาวชนที่ถูกคุมประพฤติเป็นปัจจัยประการหนึ่งที่ไม่อาจมองข้ามไปได้ ทั้งนี้ ทักษะคติที่พนักงานคุมประพฤติที่มีต่อเด็กและเยาวชนนั้น จะมีผลในการนำมาซึ่งการเลือกวิธีปฏิบัติในการบำบัด แก้ไข และฟื้นฟูเด็กและเยาวชน หากพนักงานคุมประพฤตินั้นมีทัศนคติในเชิงบวกกับเด็กและเยาวชน อาจมีแนวโน้มนำไปสู่การพยายามสร้างความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเด็กและเยาวชน เพื่อเข้าแก้ไขปัญหาและสาเหตุการประพฤติตัวไม่เหมาะสมของเด็กและเยาวชน แต่หากทัศนคติของพนักงานคุมประพฤติเป็นในเชิงลบการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนอาจมีแนวโน้มไปสู่การลงโทษได้ เช่นเดียวกันกับบุคลากรที่ใช้ในการฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนที่มีจิตใจการคุมประพฤติ ก็เป็นการใช้บุคลากรเดียวกันกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด และศาลพิพากษาให้เด็กและเยาวชนเข้ารับการฝึกและอบรม ดังนั้นทัศนคติของบุคลากรที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งสำคัญ

## 5.2 ข้อเสนอแนะ

โดยเหตุผลที่การกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายหรือกฎระเบียบที่กฎหมายกำหนดของเด็กและเยาวชน ซึ่งจำเป็นต้องใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน เป็นมาตรการในการบำบัดแก้ไขเด็กและเยาวชนให้กลับตัวเป็น คนดี ทั้งนี้การใช้มาตรการต่าง ๆ จำเป็นต้องมีมาตรการทางกฎหมายเป็นสภาพบังคับกรณีที่เด็กและเยาวชน เหล่านั้นปฏิบัติฝ่าฝืน และเพื่อให้สภาพบังคับดังกล่าวเป็นไปตามแนวทางในการบำบัดแก้ไข จึงขอเสนอ แนวทางในการปรับปรุงกฎหมายในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

### 5.2.1 การเปลี่ยนการคุมประพฤติเป็นการส่งไปควบคุมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ในกรณีที่เด็กและเยาวชนมิได้กระทำความผิด แต่ศาลเยาวชนและครอบครัวใช้ดุลพินิจในการส่งเด็ก และเยาวชนไป กักและอบรมหรือฝึกและอบรมในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ตามมาตรา 101 แห่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ควรมีการปรับปรุงจากเดิมที่บัญญัติว่า

มาตรา 101 - เมื่อศาลได้กำหนดเงื่อนไขตามมาตรา 100 แล้ว ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานคุม ประพฤติหรือพนักงานสังคมสงเคราะห์ที่ผู้อำนวยการสถานพินิจมอบหมายที่จะสอดส่องและทำรายงานเสนอ ต่อศาล

ในกรณีที่เด็กและเยาวชนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด ศาลมีอำนาจออก หมายเรียกหรือหมายจับเด็กและเยาวชนนั้นมาตักเตือน หรือส่งตัวเด็กและเยาวชนนั้นไปฝึกและอบรมหรือ กักและอบรม ในสถานพินิจหรือสถานฝึกอบรมที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 20 (2) แห่งหนึ่งแห่งใดเป็นเวลา ไม่เกินหนึ่งปีก็ได้แต่ต้องไม่เกินกว่าเด็กและเยาวชนนั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ -

โดยแก้ไขมาตรา 101 วรรคสอง ดังนี้

“ในกรณีที่เด็กและเยาวชนไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด ศาลมีอำนาจออกหมายเรียกหรือ หมายจับเด็กและเยาวชนนั้นมาตักเตือน หรือส่งตัวเด็กและเยาวชนนั้นไป ฝึกและอบรม ในศูนย์ควบคุมแบบ เปิดหรือสถานฝึกอบรมที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 20 (2) แห่งหนึ่งแห่งใดเป็นเวลาไม่เกินหนึ่งปีก็ได้แต่ต้อง ไม่เกินกว่าเด็กและเยาวชนนั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ก็ได้ -

ทั้งนี้เพื่อเป็นการคุ้มครองเด็กและเยาวชน ให้ได้รับโอกาสในการบำบัดแก้ไข แทนการส่งไปควบคุม ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนดังเช่นที่ใช้ในปัจจุบัน

## 5.2.2 การจัดตั้งศูนย์บำบัดแก้ไขฟื้นฟูแบบเปิด

ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ได้บัญญัติให้อำนาจอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ตามมาตรา 20 (2) ในการออกใบอนุญาตให้เอกชนจัดตั้งสถานศึกษา สถานฝึกอบรม หรือสถานแนะนำทางจิตเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องทว่ากระทำความผิดหรือเป็นจำเลย หรือเป็นผู้ต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ลงโทษหรือใช้วิธีการ สำหรับเด็กและเยาวชนแล้ว และมีอำนาจควบคุมดูแลสถานศึกษาหรือสถานดังกล่าว รวมทั้งมีอำนาจเพิกถอน ใบอนุญาตที่ได้ออกให้ด้วย

โดยที่กฎหมายดังกล่าวได้บัญญัติให้อำนาจในการออกใบอนุญาตให้เอกชนจัดตั้งสถานศึกษา สถาน ฝึกอบรม หรือสถานแนะนำทางจิตเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ดังนั้นรัฐจึงควรส่งเสริมการจัดตั้งสถานฝึกอบรม แบบเปิด โดยอาศัยชุมชนเป็นพื้นฐาน เช่น การจัดตั้งศูนย์ควบคุม ( Attendance center ) โครงการป้องกันและแก้ไขปัญหาการหนีโรงเรียน โดยร่วมมือกับโรงเรียนและสถาบันการศึกษา หรือจัดโครงการฝึกอบรม แบบเข้ามาเย็นกลับ ( day treatment program ) หรือโครงการที่ไม่ต้องอยู่ประจำ ตลอดจนการสร้างสถาน ฝึกอบรมแบบบ้านพัก ที่คล้ายกับบ้านกึ่งวิถี ( halfway house ) แต่ทั้งนี้ต้องไม่ใช่รูปแบบของสถานฝึกอบรม แบบปิดดังเช่นดำเนินการอยู่ในประเทศไทยปัจจุบัน ซึ่งรูปแบบดังกล่าวแทนที่จะทำให้เด็กหรือเยาวชนจะ ได้รับการฟื้นฟูกลับกลายเป็นสถานกักกันเยาวชนไปโดยปริยาย

รูปแบบของการจัดตั้งศูนย์บำบัดแก้ไขฟื้นฟู ที่ผู้เขียนเสนอให้มีการจัดตั้งขึ้นในประเทศไทย ได้แก่ การจัดตั้งศูนย์ควบคุม ( attendance center ) โดยมีรูปแบบของศูนย์เยาวชน โดยและเด็กและเยาวชน ที่ถูกส่งเข้ามาฟื้นฟู จะถูกกำหนดให้เข้าร่วมกิจกรรมกับศูนย์ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ศูนย์กำหนด ส่วน วันปกติเด็กและเยาวชน ก็สามารถศึกษาเล่าเรียน หรือทำงานได้ตามปกติ

เพื่อให้การนำศูนย์ควบคุมมาใช้เป็นมาตรการเสริม ในการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ได้อย่าง มีประสิทธิภาพ ควรมีการพิจารณาหลักเกณฑ์ 3 ประการดังนี้

1) การคัดเลือกเด็กและเยาวชนเข้าศูนย์ ควรคัดเลือกด้วยดุลพินิจที่ถูกต้องและรอบคอบที่สุด โดยมีการสืบเสาะประวัติของเด็กและเยาวชน เพื่อให้ได้เด็กและเยาวชนที่มีแนวโน้ม จะสามารถแก้ไข พฤติกรรมได้จริง มาเข้ารับการบำบัดแก้ไขด้วยมาตรการนี้

2) การกำหนดกฎระเบียบ ข้อบังคับ และเงื่อนไขของศูนย์ควบคุม ควรมีมาตรการในการบังคับให้ ปฏิบัติตาม และมาตรการสำหรับผู้ฝ่าฝืนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยให้อำนาจทางกฎหมายแก่เจ้าหน้าที่ของ ศูนย์ที่จะดำเนินการกับเด็กและเยาวชนได้ อย่างเต็มที่ ภายใต้หลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด

3) บุคลากรที่จะมาปฏิบัติงานในศูนย์ควบคุม ควรมีความรู้เชี่ยวชาญในการแก้ไขพฤติกรรม และ จิตใจของเด็กและเยาวชนเป็นอย่างดี เพื่อให้การใช้ศูนย์ควบคุมเกิดประสิทธิภาพในการบังคับใช้สูงสุดต่อไป

ดังนั้น หากนำระบบศูนย์ควบคุมมาปรับใช้ในประเทศไทย และกำหนดแนวทางในการบังคับใช้อย่าง มีประสิทธิภาพแล้ว ผู้เขียนมีความเห็นว่า มาตรการกึ่งควบคุมดังกล่าวจะเป็นทางเลือกที่เหมาะสมของศาล อีกทางหนึ่ง ในการบำบัดฟื้นฟูแก้ไขเด็กและเยาวชน ซึ่งอยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่อการกระทำความผิดได้อย่างมี ประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับหลักเกณฑ์การจำแนกประเภทเด็กและเยาวชน เพื่อบำบัดและวางแผน แก้ไขเด็กและเยาวชนให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด